STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 02102

NOENTKEYT

Sholem Shtern

•

THE MAX PALEVSKY
YIDDISH LITERATURE COLLECTION

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

* * *

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:
Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Lief D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

* * *

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified. If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x101, or by email at cmadsen@bikher.org.

שאָלעם שטערן

„נאָענטקייט"

לידער

ISBN:0-657-02102-4
Old Call No.,97-451 v.

שאָלעם שטערן:

נאָענטקייט

לידער

פארלאג
אויפגאנג

טאָראָנטאָ, קאנאדע, 1929

פארלאג
אויפגאנג

Copyright
Applied for by
B. KATZ
Toronto, 1929

געדרוקט אין
500 קאָפּיעס

סאָניען געשענקט

זון

זון אין שטוב.
פרייד אויף די ווענט.
נעם איך די פרייד
אין מיינע הענט –
א ווינטל בלאָזט שטיל,
כוואליען זיך די פארהענגלאך,
ווי זאנגען אין פעלד.
וויגט זיך אין שאַלווערדיקייט
מיין פרייד –
פארמאך איך די אויגן
זע איך דורך בענקשאפט:
א טייכל, א בערגל,
א וועלדל, א שמאָל וועגל,
גייט דאָרט מיין מיידל
מיט פרייד מיר אקעגן –
צעבליט זיך די פרייד
פון פעלד און וואלד,
פון ליבשאפט און פרידן – – – –

קום צו מיר צוגיין

איך וויל דיך זען.
האב איך אבער פיינט
דיין רייכן צימער.
דיינע שטילע טריט
אויף די ווייכע טעפיכער
זיינען מיר דערווידער.
צווישן די רייכע מענטשן
א ווייטע, א פרעמדע
ביסטו מיר –
איך וועל צו דיר
נישט קומען –
און דו ביסט דאָך אזא גוטע
און קיינער דארף נישט דאָרט
דיין הארציק־וואָרט . . .
און איך בין אזוי אליין
קום צוגיין – – –

דיינע בריוו

דיינע בריוו
טראָג איך,
ווי א סגילע-בענדל,
אין מיין איינזאמקייט — — —
דיינע בריוו
שוין א לאנגע צייט,
וואַרימען מיין הארץ,
וועבן אונז צונויף — — —
איבער דיינע בריוו
שוועבט דיין געשטאלט,
גלעטן מיינע הענט
דיין שוועבנדיק-געשטאלט — — —

דיין בילד

דיין בילד
האבּ איך
מיט סטענגעלאך באַרעמלט
און עס אויפגעהאָנגען
אויף דער וואנט
אקעגן מיין בעט –
דיין בילד
האָב איך
מיט צווייגעלאך באַפּוצט
און עס פארהילט
אין א ווייס פאָרהענגל
ווי א הייליקייט –
און פארנאכט,
ווען א לעצטער שטראל
טוליעט זיך אויף מיינע שויבן,
שטיי איך מיט קדושע-בענקשאפט
פאר דיין בילד
און בין שטיל מעספּאלע — — —

נאָך דיין אוועקגיין

נאכט,
בלויער שיין אויפן טייכל.
פייכט איז נאָך דער קוש אויף מיין שטערן.
און צווישן די פארסווידעטע בערג
זיינען שוין פארשטילט געוואָרן
דיינע איילנדיקע טריט . . .
און דער וואלד איז איינגעטוליעט אין שווייגן.
נאָר דער שטילער רויש פון טייכל
און דער ציטער פון די בלעטער
רעדן איין און טרייסטן . . .

אונזער סטעזשקעלע

דער ווינטער
האָט פארשנייעט
אונזער סטעזשקעלע.
לאָמיר גיין אהין,
און זיך זעצן
אויפן שנייאיקן ליילאך
און זיך באהעפטן
מיט דער ווייסער שווייגעניש . . .

שאָלעם
שטערן
נאָענטקייט

בלויע פייערלאַך

מיר האָבן זיך צונויפגעטוליעט ‎---
און מיט זילבערנע פאַסן
האָט באַשפּריצשט לעוואָנע
די שויבן פון די פענצטער –
און א ליכטיקייט האָט געשוועבט
איבער אונז און ארום אונז.
און מיר די געלייטערטע,
האָבן אָנגעצונדן בלויע פייערלאַך ‎---

אונזער קליין שטיבעלע

שטייט אליין אין פעלד
אונזער קליין שטיבעלע
צווישן ליכטיקע
זאנגען־ווענט.
און אלע טאָג
קומט די זון
און שטראלט אריין
פרידן פרייד
אין אונזער קליין שטיבעלע.

אונזער געצעלט

אונזער געצעלט
איז מיט צווייגן באַדעכלט
מיט ביימעלאך באַפּלייטלט
און אַרומגערינגלט מיט אַ שנירל־וואַסער,
וואָס רינט צווישן גרינע גראָזן
און פּליעסקעט פאַרבענקט אַ ניגענדל –
און פאַרטאָג
ווען ווייסע נעפּלען
רויכערן זיך אויף די בערג־שפּיצן,
שטעלן מיר אַוועק בא דער טיר
אַ קרוג וואַסער מיט ברויט.
עפּשער וועט אַ הונגעריקער־וואָגלער
פאַרבלאָנדזשען –
און דערנאָך גייען מיר אַוועק
אַרבעטן אין פעלד.
בליקט אונזער נעצעלט

אויפן זאַמדיקן וועג
וואָס דראַפּעט זיך
אויף די באַביימערטע בערג־רוקנס
און רופט די הונגעריקע־וואָגלערס –
און פאַרנאַכט
ווען עס צאַנקט אַ רויטער־פלעק
אויפן הימל־עק,
און אַ ווינטל קילט
די אָנגעגליטע, זאַמדיקע וועגן,
קומען מיר זינגענדיקע
אין אונזער געצעלט –
און באַנאַכט,
קוקט לעוואָנע מיט ווייסע אויגן
צו אונז אַריין.
און זעט די פרייד
וואָס רוט אין אונזער נעצעלט – – – –

שאָלעם
שטערן
גאָענטקייט

ליכטיק מיידל מיינס

ליכטיק מיידל מיינס,
די נאכט קומט אָן,
קום אריין
אין מיין געצעלט – – – –
איך האב פרויט
געבאקן היינט
וועלן מיר עסן –
פריש וואסער
האב איך געברענגט
וועלן מיר טרינקען –
ליכטיק מיידל מיינס
קום אריין
אין מיין געצעלט – – – –

א וואונדער

אז וועסט אין הויז פון מיינע עלטערן קומען
וועט מיין טאטע דיך בענטשן מיט מיין נאָמען :
שאָלעם צו דיר מיין טאָכטער !
אין נאכעסדיק וועט ער דיר ווייזן
די יערושע פון די זיידעס . . .
און מיין מאמע וועט דיר געבן פון טייטש־כומעש א בראָכע :
פריד צו דיין קומען מיין קינד !
און א טרער פון פרייד וועט זיך באהאלטן
אין די קנייטשן פון איר פאָנים . . .
און מיין שוועסטערל וועט דיר גוטס ווינטשן
און ליכטיק, קינדעריש באוואונדערן :
דיין יעדן וואָרט, דיין יעדן זאָג.
און א וואונדער וועט געשען :
דאס ליכט פון דוירעס
וועט אויפהעלן אין אונז – – – –

שאָלעם
שטערן
נאָענטקייט

ב. לויטער

א וואנדערער

איך בין א וואנדערער,
וואָס זוכט א וועג
צווישן שליאַכן,
וואָס ציען זיך
אין ווייטע סטעפּעס.
און זאַמדיקע־פּלאַכטעס
פארגרויען די הימלען,
און זאַמדיקע־כוואַליעס,
קאַטשען זיך איבער די שליאַכן . . .
און דער וועג
איז פארהוילן,
איך קען אים
נישט געפינען –
און אז א פריינט פילט
דעם וואַנדערערס טיפן־צאַר,
ווייזן זאָל ער מיר א וועג
צווישן די שליאַכן־סטעפּישע – – –

איך בין שוין ווייט פארגאנגען...

ז. וויינפערן

וועלדער, בערג און טאָלן
פארעלנט, פארסוידעט אין שוויינן.
האָבן פריי און אָפן,
געלאָזט פאַר מיר די וועגן . . .

די נאַכט פאַלט צו,
איך בין שוין ווייט פארגאנגען . . .
ווייסע, אומעטיקע שטיבלאך
דרימלען בא די וועגן.
אין טאָל יאָסעמט א געצעלט . . .

הער איך, מענטשן רופן :
וואנדערער פונוואנען ?
אָט האָסטו ברויט און וואסער
א געלעגער אויך פאראנען !
דאנק איך זיי און בענטש . . .
און היימלאך איז מיר
דער אויפשיין פון גאָלדענע־פליגן
אויף די שטילע וועגן –

אין וואלד

פאטשט דער רענן אין וואלד.
טראָפּנס קלאפן אין אן עמער.
עס וואָגלט ווער אויפן וועג
און יאָמערלאך וואָיעט דער הונט.
און אויף מיין טיש,
שאָטנט א קאָפּטשנדיק לעמפל
און עס דרימלט די קאץ אין א ווינקל.
און דו – זינגסט רוסישע ראָמאנסן :
פון זומערדיקע פארנאכטן
אויף לאָנקעס און פעלדער
און פון שטילע, צוזאָגנדיקע רייד
צווישן גראָזן און זאנגען –
און פון דיין געזאנג
וויינט די בענקשאַפט,
נאָך יענעם, היימישן לאנד
און אומעטיק ווערט מיר
אומעטיקער – – –

פארגיין...

איימעדיק און טרויעריק
איז דער ווינט,
אין פעלד אצינד.
און די פינצטערניש
איז אזוי געדיכט,
אז מען קען מיט א מעסער
געבן א שניט —
און דער רענן פויקט
אויף דאָרן און שטיין
דאָס ליד פון פארגיין...

געבענטשט זאל זיין די האנט

געבענטשט זאָל זיין די האנט
וואָס האָט א שטעקן
מיר געגעבען
פאר אן אָנלען אין מיין וואָגלעניש.

געבענטשט זאָל זיין די האנט
וואָס האָט אַ שטיקל ברויט
מיר געשענקט
ווען דער הונגער האָט גענאָגט.

געבענטשט זאָל זיין די האנט
וואָס האָט וואסער
מיר דערלאנגט
ווען דער דאָרשט האָט געברענט.

געבענטשט זאָל זיין די האנט
וואָס האָט א געלעגער
מיר אָנגעגרייט
אלע פארנאכט – – – –

פרייד

ם. גרינבערגן – א מאטאָנע

אין מיין ענגען צימער
נאָגט דער טרויער.
און אויף די ווענט
טונקלען זיך מיינע טעג.
און דאָך – אין פרימאָרגן
איז פריילאך מיין געמיט;
עס פאלט א בלוי פאסיקל
אויף די ווענט . . .
און די לויטערע שאָ קומט.

קלאר און לויטער

אין שטוב סיקעט די שטילקייט,
און אונטערן פענצטער
ציטערט א ליכט־שטראל
אויף א פארשנייעטן בוים.
קוק איך אויף די פעדימלאך-רויך
פון מיין פּאפּיראָס.
און טראכט : פון ווינטער און זומער . . .
און האָב מוירע צו טראכטן
פון איינענער נאקעטקייט
און פון טיפער ווייטקייט . . .
און דער שניי בלאָנדזשעט
מיט א ווייסן געוויין,
און קלאָר און לויטער
ווערט דער טרויער – – –

אין מיין פּראסטן צימער

אין מיין פּראָסטן צימער
וואוינט די פרייד :
אויף די ווענט הענגען
די בילדער פון מיין מישפּאָכע
וואָס קוקן אזוי ליב און נאָענט –
אין די טישקעסטלאך
ליגן די בריוועלאך :
די ליבשאפּט פון דער מאמען
די הארציקייט פון דעם טאטן
און די נאָענטקייט פון ברידערלאך
און די גוטסקייט פון שוועסטערלאך.
און גוט איז מיר
אין מיין פּראָסטן צימער
צווישן די גוטע היטער –

בוים

בוים, דו גוטער היטער
פון די ווייסע פעלדער,
איז דיר ניט קאַלט
אין די פראָסטיקע נעכט ?
בוים, דו גוטער היטער
פון מיין שטומען טרויער,
אין די זאווערוכעס
באהאלטסטו דיין פאָנים
אין דיינע נאקעטע ריטלאך,
פילסטו דעם נאָדלדיקן־פיין
פון דעם ווייסן שניי ? . . .
בוים, דו גוטער היטער
פון מיין העל געזאנג,
בענקסטו נאך נאָענטקייט
ווי איך איצט,
אונטער דיין זילבערנעם־שאָטן ?
בוים, טו א שאָקל
מיט א נאקעט ריטל
דערצייל . . .

דאס קלארע טייכל

פון די פארהוילענע סטעפעס
בין איך געקומען
צו דעם קלאָרן טייכל,
וואָס לויפט אין טאָל.
און מיט מיינע הענט
האָב איך געשעפט וואסער
און געטרונקען –
און איצט בין איך מיד
לאָזט מיך רוען אין טאָל.

א גאלדענער פרימארגן

גליעט א גאָלדענער פרימאָרגן
אויף די שפּיצן פון די טוויעס,
און די שטראלן קושן מיין פּאָנים
און וועקן מיך פון שלאָף —
זע איך דורך מיין פענצטער:
שאָף פּאשען זיך אין די טאָלן,
פויערטעס טראָגן וואסער פון דעם ברונעם,
און א גאלעכל בענטשט די פעלדער מיט טפילעס ...
זינגט אין מיר א ווילדע פרייד;
קלעטער איך איבער בערג־אקסלען,
לייג זיך מיטן פּאָנים ארויף
און קוק אין די לויטערע הימלען — — —

ג.
דער מאמעס שאבעס

א.

נאכעס

די שטראלן גאלדיקן דער מאמעס טריט.
דער זילבערנער־שלאָס פון קאָרבּן־מינכע־סידער
פינקלט אונטערן אָרעם.
דאָס זיידן־שאבּעס־טיכל העלט פון ווייטן . . .
און פול מיט פרייד איז דער מאמעס הארץ:
די פענצטער זיינען אפּן,
דער טאטע מיט די קינדער לערנען איצט.
און די דינע, הארציקע ניגונים
ציטערן פרום און פארווינן –
הערט זי, עס רעדן די ווייבער:
וואויל צו דער מאמען, וואס האט אזעלכע קינדער!
צעשטראלט זיך דער מאמעס פּאָנים,
און אויף די ליפּן ציטערט א געבעט:
גאָט דערבארימדיקער,
זאָל די טוירע זיך נישט אָפּטאָן פון מיין הויז!...

ב.

גוט שאבעס

אין דער ווייבערישער שול
שטויבן זיך די שטראלן
אויף די צעפוילטע שיימעס . . .
ווייבער וואס קענען ניט דאווענען
ציילן, באהאלטענערהייט, די שויבן . . .
און אנדערע וויינען בא די „בראָכעס“–
נאר די מאמע זיצט באזונדער
באם יערושעדיקן, פארכיילעווטן שטענדער.
די טכינעס ווענן מאן און די קינדער,
דערמאנען זי אין דער נויט פון מארגן . . .
רעדט זי צו זיך אין טרערן:
שאבעס היינט, מען טאָר נישט זאָרגן . . .
און נאָכן דאווענען,
איז דער מאמען גוט און לויטער.
שמייכלט זי אַזוי ליבלאך
און זאגט אלעמען, גוט שאבעס, געמיטלאך –

ג.

די סעדרע

באם וואלד זיילט זיך דער שטויב.
א נאָגנדיקע־רואיקייט אין שטעטל.
דער טאטע האלט אין מיטן כאָלעם . . .
און באם אפענעם פענצטער
לייענט די מאמע די סעדרע.
ארום איר זיצן די שוועסטערלאַך,
און א ליכטיקער־טרויער אין זייערע אויגן –

דער רייאַך פון געשניטענעם־היי,
וועקט א בענקעניש אין זיי.
און דעם אומעטיקן ניגן,
איז אזוי מעכאַיעדיק צו הערן . . .
און די מאמע מיט די שוועסטערלאך
ווײנען, מיטן פאָלק ייסראָעל, אין דער מידבער איצט –

נאָר אָט זיינען שוין געקומען די עלטערע ברידער
פון דעם שאבעסדיקן־שפאציר אין די סעדער.
און לערנען שוין ווידער.
זעצט זיך די מאמע אין א ווינקל
און זאָגט טהילים מיט א שטילן, פארבענקטן ניגן –

ד.

די מאַיסע

שאָטנס טרויערן אין אלע זייטן.
אונטערן איינגעבויגענעם פלויט
שפילן קינדער אין ‚באהעלטעניש.‘
און די מאמע דערציילט די שאָכנטעס
א מאַיסע פון אן אוישער ווייאָני.
איר קאָל איז באצארט און פירט ווייט :
און איינמאל אין א פינצטערע נאכט,
האט דער אָני פארבלאָנדזשעט אין א וואלד.
עס האָט געדינערט און געבליצט,
א שלאקס־רעגן האט געפלייצט,
און ארום האָבן כאַיעס ראָעס געברומט . . .
און די ווייבער;
ווישן מיט די פארטוכער, די טרערן . . .
צעזיפצט זיך די מומע כאָמע :
אוי, א סאך שעליכעם האָט דער אייבערשטער ! – –

און אָט צעמיניעט זיך א פייערל.
די מאמע דערמאנט זיך.
און הייבט אָן זאָגן :
גאָט פון אווראָם . . .

קום-זשע עלטערער ברודער

י. זיפערן – א מאטאָנע

די ניגונים פון אונזערע זיידעס
זיינען באם שאַלעשידעס
דורך די פענצטער אנטלאָפן
און זיך אין די פעלדער באהאלטן.
וויינען די ניגונים
דורך דער שטילקייט פון די פעלדער
און וואַרטן אויף א טיקן –
קום-זשע, עלטערער ברודער,
דו ווייסט דאָך דעם סאָד
פון די ניגונים . . .
וועל איך מיטן אקער
גראָבן טיפער,
און דו וועסט זיי געפינען –
וועלן די ניגונים זינגען
דורכן שאָרך פון די זאנגען.
און מיר וועלן די פרייד פון אונזערע זיידעס
איבער די פעלדער צעטראָגן –

דערמאנט

האָסט אזוי ליבלאך געקוקט,
ווען האָסט דאָס קלאָרע העמד מיר דערלאנגט.
האָב איך געמיינט
עס איז שאבעס היינט :
און די מאמע גיט מיר;
דאָס געלאטעטע, ווייסע העמד –
און איך האָב זיך דערמאַנט :
דעם טאטנס טהילים-זאָגן.
דעם ברודערלס געמאָרע-נינן.
דער שוועסטערלס גלעטנדיק-געזאנג . . .
און א טרער האָט א גלאנץ געטאָן –

נאָענטע רייד

און געשען וועט אמאָל,
אין די קלאָרע אינדערפריען
קומען וועלן מיינע ברידער
פון די ווייטע לענדער.
דער עלטערער וועט, ווי טאָמיד, שווייגן . . .
דער מיטלסטער וועט פון בענקשאפטן דערציילן . . .
דער יונגסטער וועט פאלן אויף מיין האלז
און זיך צעוויינען —
און איך וועל זאָגן :
דאנק און לויב, איר זענט געקומען !
און מיט נאָענטע רייד, אייך טרייסטן –

א מעשוגענער

טויוולען זיך קלויסטער־שפיצן
אין רויטע, גסיסע־פלעקן . . .
פארנאכט דער זמאַן –
פון טאָגעדיקן וועלט פארגיין . . .
ציען זיך פון פיל טעהוימדיקייט :
גרינע, שטומע שאָטנס
צערטלען דעם ארומיקן איין־סאָף –
יאָגט א וועלט א לעוואָנעדיקע
זיך אין שטעטל אריין . . .
באפאלט א פאכאד אלעמען
פארהאקט מען טיר און לאָדן . . .
גייען מייסים אין די גאסן
כויזעקן אויף די קוימענעס . . .
קראצן מעשוגאָים צעיאַטערטע וואונדן;
און וואָיען א ווילד־באצארטע טפילע . . .
בין איך א נאכט־מעשוגענער
צעזינג איך מיך טפילעדיק
פליען טפילע־געזאנגען באאוולטע
אקענן מינענדיקע שטערן אויגן . . .

איך וואלט אזוי געוואלט

בּעניאָמינען געשענקט

איך וואָלט אזוי געוואָלט
אז אונזער ייכעס־שטאם
זאָל זיך איבערברעכן
ווי פארזשאווערט אייזן –
און זאָלן מיינע עלטערע ברידער זיין
די לעצטע פון אונזער מישפּאָכע
וואָס גרויסן זיך :
מיט די ייכעסדיקע־זיידעס
וואס דערציילן מאיסעס
פון הייליקע צאדיקים,
און פון היסלאהאוועסדיקע נעסיעס
צו אים זאָל לעבן –
און זאל אונזער ייכעס־שטאם
זיך אנהייבן :

פון דעם נישט־ייכעסדיקן, יונגן ברודער
וואס גרויסט זיך :
מיט זריע, גערעטעניש
און זוניקן שניט,
און מיט זיינע הענט
וואָס פירן דעם אקער
איבערן פעלד.
און וואָס דערציילט מאַיסעס:
פון לאָנקעס און פעלדער,
פון הארציקע געזאנגען,
פון רויטע באגינענס
און שטילע פארנאכטן. – – –
איך וואָלט אזוי געוואלט
אז אונזער ייכעס־שטאם
זאָל זיך איבערברעכן
ווי פארזשאַווערט אייזן –

שאָלעם
שטערן
נאָענטקייט

שאבעס צונאכטס

ברייט־פלייציקע־קאַצאָווים
מיט שווארצע בערד און רויטע אויגן.
בייזערן זיך אויף דער „האַסאָפע" . . .
די שאָכטים שארפן זיך די כאַלאָפים,
נאָר יאנקעוו־דאָוויד־שויכעט
שמייכלט מיט די קלוגע אויגן –

און די מאמע קרעכצט פארדאיגעט:
עס גייט צו ווינטער,
מען דארף האָלץ, א שיך און א בעגעד.
צעשרייט זיך מוישע־שויכעט:
און וואו זאל מען דארויף נעמען ?

נאָר דא, טוט די טיר א קלאפּ.
א ווייבל לויפט אריין
מיט א יאָמערלאך געוויין:
ראטעוועט, מיין קינד איז איינגעפאלן ! . . .
פארגעסט די מאמע אין אַלץ,
כאפּט די שאל און לויפט – – –

און שפּעט באנאכט קומט די מאמע.
די קינדער שלאָפן שוין.
אויפן באנקבעטל דרימלט די מומע כאָמע.
דער פעטער נאָכעם זופּט די קאלטע טיי.
קלאָגט די מאמע אין טיפן צאַר:
דאס קינד איז, נעבאך, כאָרעוו,
עס דארף די גאנצע וועלט ראַכמים ! – – –

דאס בילד

געהאקט פון שטיין
האב איך אליין.
אין מאָרגן־שיין
א בילד – א פראכט
מיט אויגן – צוויי
קוקן ערגעץ ווייט . . .
האָבן אויגן גריבער
צאר געזען –
האב איך געפילט
איך ווער דערשטיקט . . .
האט א טרער פאלנדיק

אויפן גרויען שטיין געזאָטן –
איינס, צוויי !
א דריי אהין, אהער,
א קלאפ מיטן פוס
אין די אויגן־טיף
טראַך, טראַך, טראַך !
אויף שטיקלאך קליינינקע צעשפאלטן – – – –
בענקט זיך נאָך די אויגן,–
זוך איך מיר שטיינדעלאך
בא יעדן לאבענדיקן ברעג
אלע פארנאכט.

געזעגנט

אין א הארבסטיקן פארנאכט
האָט די זון אויפגעשיינט
און מיט מיר זיך געזעגנט:
א שטראל האָט א טאנץ געטאָן
אויף מיין מאשין
און מיר עפּעס צוגעזאָגט
ווי א געליבטע איר געליבטן –
און איידער איך האָב מיין קאָפּ אויפגעהויבן
איז די זון אין א קרענקלאך־רויטקייט אויסגעגאנגען.
און א בענקעניש פון ווארטן
אין מיר אריינגעטריפט – – –

אינהאלט:

א. פרייד

זון 5
קום צו מיר צוגיין 6
דיינע בריוו 7
דיין בילד 8
נאך דיין אוועקגיין 9
אונזער סטעזשקעלע 10
בלויע פייערלאך 11
אונזער קליין שטיבעלע 12
אונזער געצעלט 13
ליכטיק מיידל מיינס 15
א וואונדער 16

ב. לויטער

א וואנדערער 17
איך בין שוין ווייט פארגאנגען..... 18
אין וואלד 19
פארגיין 20
געבענטשט זאל זיין די האנט 21
פרייד 22
קלאר און לויטער 23
אין מיין פראסטן צימער 24
בוים 25
דאס קלארע טייכל 26
א גאלדענער פרימארגן 27

ג. דער מאמעס שאבעס

נאכעס 29
גוט שאבעס 30
די סעדרע 31
די מאיסע 32

ד. אַט אזוי

קום-זשע עלטערער ברודער 33
דערמאנט 34
נאענטע רייד 35
א מעשוגענער 36
איך וואלט אזוי געוואלט 37
שאבעס צונאכט 39
דאס בילד 41
געזעגנט 43

פארלאג „אויפגאנג,“ טאראנטא

‚נאָענטקייט״ (לידער) -- שאָלעם שטערן
‚באַגינען’ — לידער זאַמלונג
דערציילונגען -- -- מ. קרייצער
‚רוין’ (דערציילונגען) -- בעניאָמין קאַץ
אין ‚שוויענטי קרזשיזשער’ וואַלד – ל. טרייסטער
‚נישט געשטויגן – נישט געפלויגן״
(קינדער מאַיסעס)

פון מוישע שיפרים

* * *

אינגיכן דערשיינען:

‚ספּעדיינע״ און אנדערע לידער – בעניאָמין קאַץ
לידער -- -- מ. גרינבערג

וועגן אלע אנגעלעגענהייטן זיך ווענדן צו:
B. KATZ, 110 Beatrice Street, Toronto 3, Ont., Canada

12

[illegible]